

# Дух Пророцтва: Провід і Навчання

## *Дві таблиці Авакума*

Jeff Pippenger

2012-10-15

Дві таблиці Авакума 3 із 95

### **Вступ: Основа двох таблиць Авакума**

Цей цикл називається «Дві таблиці Авакума». Дотепер ми брали певні істини з таблиць 1843 і 1850 років не для того, щоб на цьому етапі захищати їх біблійно, а щоб установити, що Еллен Уайт схвалює ці істини. Ми стверджуємо, що, якщо ви відкидаєте ці основоположні істини, ви водночас відкидаєте і Духа пророцтва. Ми хочемо насамперед зафіксувати це в протоколі.

### **Огляд історії міллеритського руху та «Північного крику»**

У нашій першій презентації ми окреслили історію міллеритів, дороговкази від 1798 до 1844 року. У нашій останній презентації ми пильніше розглянули історію від часу зволікання до зачинення дверей 22 жовтня 1844 року, визначивши той час як Опівнічний Крик.

Опівнічний Крик увійшов в історію на табірному зібранні в Ексетері, 12–17 серпня 1844 року, і тривав до 22 жовтня 1844 року. Час зволікання, який розпочався в березні 1844 року, є частиною Опівнічного Крику та процесу очищення, що приготував народ до проголошення його вістки.

Учора ми сподівалися утвердити це у ваших серцях і розумах. Усі ілюстрації в Божому Слові щодо часу зволікання говорять про кінець світу. Еллен Вайт, коментуючи 1 Коринтян 10:11, говорить: «Кожен із давніх пророків говорив більше для нашого часу, ніж для днів, у які він жив». У 1 Коринтян 10:11 сказано: «Усе це сталося з ними, як прообрази; а написано на науку нам, що досягли останніх віків». Історія міллеритів — це історія того, що відбудуватиметься наприкінці світу. Усі ці біблійні історії про час зволікання і про те, що настає після нього, ілюструють те, що мало відбутися в час зволікання у міллеритському русі та в Опівнічному крику. Нам потрібно розуміти це, бо історія має повторитися.

### **2520: Схвалення Еллен Вайт**

Ми розглядали перше питання на цих схемах, хоча й не згадували про нього багато. Перше вчення, яке ми хочемо показати як таке, що Еллен Уайт виразно підтримує, — це 2520. Перші дві презентації були покликані привести нас саме до цього. Завтра вранці ми почнемо розглядати Щоденну на цій схемі.

### **Пам'ятаючи провід і навчання Господа**

Почнімо з «Life Sketches», сторінка 196: «Нам нічого не слід боятися щодо майбутнього, хіба лише того, що ми забудемо шлях, яким Господь провадив нас, і Його науку в нашій минулій історії». Єдине, чого християнин має боятися щодо майбутнього, — це зійти зі шляху й загинути. Те, чого слід боятися, — це недержання вічного життя. Тут сестра Вайт каже, що нам нічого боятися щодо майбутнього, окрім двох речей. Це поширений уривок із Духа Пророцтва в адвентизмі, але рідко можна почути, щоб хтось докладно пояснював, яке саме провадження і які саме науки вона має на увазі.

Ми покажемо, що під провідництвом, про яке вона говорить, мається на увазі історія Опівнічного крику. В історії Опівнічного крику Христос провадив у часі зволікання, у настанні та проголошенні Опівнічного крику, а також у зачиненні дверей 22 жовтня 1844 року. Він визначив ту історію так, щоб вона породила народ, який міг би вірою увійти разом із Ним до Святого Святих. Нам слід боятися забути ту особливу історію, так само як і Його вчення.

Ми покажемо, що існувало певне вчення, яке породило Опівнічний крик. Цим ученням не було ні падіння Османської імперії 11 серпня 1840 року, ні вчення про стан мертвих, яке з'явилося в історії Звістки Другого Ангела в міллеритській історії. Це було певне вчення в міллеритській історії, яке породило Опівнічний крик, у чому Господь провадив, і нам нічого не слід боятися щодо майбутнього, хіба тільки того, що ми забудемо Його провід і Його вчення.

Ми вважаємо, що символом і Його проводу, і Його навчання є Опівнічний Крик. Прочитаймо знову цей уривок із першого видіння Еллен Уайт: «Цією стежкою адвентний народ прямував до міста, що було в дальшому кінці стежки. Позаду них, на початку стежки, було поставлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було опівнічним криком. Це світло сяяло вздовж усієї стежки й освітлювало їм ноги, щоб вони не спіткнулися. Якщо вони тримали свій погляд, зосереджений на Ісусі, Який був просто перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто втомився й сказав, що місто ще дуже далеко і що вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славну правицю, і від Його руки виходило світло, яке хвилями розливалось над адвентним гуртом, і вони вигукували: “Алілуя!” Інші ж необачно заперечували світло позаду них і казали, що не Бог вів їх так далеко».

Вони заперечують Опівнічний Крик, і, у зв'язку з Опівнічним Криком, вони твердять, що Господь не провадив їх в Опівнічному Крику. Вони заперечують Божий провід в Опівнічному Крику. «Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спіткнулися, втратили з поля зору мету й Ісуса, і зійшли зі стежки вниз, у темний і нечестивий світ унизу».

## **Опівнічний крик у контексті**

Ми ще раз розглянемо історію Опівнічного крику, щоб помістити її в належний контекст, перш ніж звернутися до 2520.

Із «Великої боротьби», сторінки 391–395: «Коли минув час, у який уперше очікували приходу Господа, навесні 1844 року», — це час зволікання, перше розчарування, — «ті, хто з вірою чекали Його з'явлення, на певний час були охоплені сумнівом і непевністю. Тоді як світ вважав, що вони зазнали цілковитої поразки і що виявилось, ніби вони пестили оману, джерелом їхньої втіхи все ще було Слово Боже. Багато хто й далі досліджував Писання, наново перевіряючи підстави своєї віри та пильно вивчаючи пророцтва, щоб здобути подальше світло».

Якщо багато хто чинив так, це означає, що були й такі, хто не чинив. Тут сказано не «вони», а «багато» — тут дві групи. «Біблійні свідчення на підтримку їхньої позиції здавалися ясними й переконливими. Ознаки, яких неможливо було не впізнати, вказували на близький прихід Христа. Особливе благословення Господа, як у наверненні грішників, так і у відродженні духовного життя серед християн, засвідчило, що ця вістка була з Неба. І хоча віруючі не могли пояснити свого розчарування, вони були певні, що Бог провадив їх у їхньому минулому досвіді.

Переплетені з пророцтвами, які вони вважали такими, що стосуються часу другого пришествя, були настанови, особливо пристосовані до їхнього стану непевності й тривожного очікування, що підбадьорювали їх терпляче чекати у вірі, що те, що нині є темним для їхнього розуміння, свого часу стане ясним.

У тому абзаці сказано: «Переплетені з пророцтвами, які вони вважали такими, що стосуються часу Другого приходу . . . » Які ж пророцтва, на їхню думку, стосувалися Другого приходу? 2520, 2300 і 1335. Вони вірили, що всі три ці часові пророцтва завершувалися 1843 року, і що це був Другий прихід.

Серед цих пророцтв було й пророцтво Авакума 2:1–4: «Стану я на сторожі моїй, і на башті стану, і буду виглядати, щоб побачити, що Він скаже мені, і що мені відповідати, коли я буду докорений. І відповів мені Господь, і сказав: Запиши видіння, і ясно накресли його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Бо видіння ще на означений час, але в кінці воно промовить, і не збреше; якщо й забариться, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не спізниться. Ось, душа його, що загордилася, не є праведна в ньому; а праведний буде жити своєю вірою».

Ще в 1842 році вказівка, дана в цьому пророцтві, — «запиши видіння, і накресли ясно на таблицях, щоб міг легко прочитати той, хто читає його», — наштовхнула Чарльза Фітча на укладання пророчої таблиці для ілюстрації видінь Даниїла й Об'явлення. Опублікування цієї таблиці вважалося виконанням наказу, даного Авакумові. Однак тоді ніхто не помітив, що в тому самому пророцтві представлено уявну затримку у здійсненні видіння — час зволікання. Після розчарування це місце Писання набуло дуже великого значення: «Бо видіння ще на означений час, і говорить про кінець, і не обмане; хоч би й барилося, чекай на нього, бо воно конче прийде, не забариться. . . . А праведний житиме вірою своєю».

## **Схема 1843 року і Дух Пророцтва**

Не має значення, чи ви виконуєте регулярну працю, чи нерегулярну працю — терміни, які Еллен Вайт уживає відповідно для конференційної праці та самозабезпечуваної праці. Чи ви звернетесь до провідних самозабезпечуваних служб в адвентизмі, чи до Генеральної Конференції, чи до Biblical Research Institute, якщо ви запитаете їх про Карту 1843 року, вони скажуть: «На цій Kartі є багато помилок». Вони не погоджуються з Еллен Вайт, яка каже, що Господь простягав Свою руку над «помилкою» в деяких числах на цій Kartі.

Але вони також ставлять себе в опозицію до Слова Божого. У книзі Авакума сказано, що це видіння «...не збреше». Видіння, яке піонери мали помістити на Kartі 1843 року, — і вони це зробили, — є виконанням Авакума 2. Саме це видіння вони мали помістити на цій Kartі, і в Авакума 2 сказано, що це видіння «...не збреше». Отже, коли ви говорите, що ця Карта «сповнена помилок», ви протиставляєте себе і Духові пророцтва, і Біблії.

Частина пророцтва Єзекіїля також була джерелом сили й утіхи для віруючих: «І було до мене слово Господнє таке: Сину людський, що то за приповідь, яку маєте в Ізраїлевому краї, кажучи: Минають дні, і кожне видіння щезає? Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог... Наблизилися дні й здійснення кожного видіння... Бо Я говоритиму, і слово, яке Я скажу, здійсниться; воно вже не буде відкладене». «Дім Ізраїлів говорить: Видіння, яке він бачить, — на багато днів уперед, і він пророкує про часи далекі. Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Жодне з Моїх слів уже більше не буде відкладене, але слово, яке Я сказав, здійсниться». Єзекіїля 12:21–25, 27, 28.

## **Два класи поклонників**

Зверніть увагу, що вона говорить про два класи поклонників. Вона каже, що багато хто, коли настало це розчарування, продовжували досліджувати пророцтва, вказуючи тим самим, що був і такий клас, який не продовжив. Ми отримуємо більше світла щодо відмінності між цими двома класами.

Виконанням Авакума 2:1–4 є ця Карта 1843 року та Карта 1850 року. Навіть у книзі Авакума 4-й вірш говорить, що праведний житиме своєю вірою, і про того, чие серце звеличене. Тут описуються два класи поклонників. Історія Опівнічного крику породжує два класи поклонників, і саме до цих двох класів звернено слова в Авакума.

У наступному абзаці, після посилання на Авакума 2 та Єзекіїля, вона визначає один із класів: «ті, що очікують». Хто ж такі ті, що очікують? Це ті, хто виконує Даниїла 12: «Блаженний, хто очікує й досягає тисячі трьохсот тридцяти п'яти». Цей клас — це ті, що очікують.

Ті, що чекали, зраділи, вірячи, що Той, Хто знає кінець від початку, споглянув крізь віки і, передбачаючи їхнє розчарування, дав їм слова мужності й надії.

Нам зателефонувала одна сестра, яка протягом кількох років трудилася в одній зі східноєвропейських країн. Вона була звідти родом, переїхала до Сполучених Штатів, а коли зрозуміла цю звістку, повернулася назад. Вона зазнала протидії: колишня церковна родина зверталася до керівництва у її країні, щоб «зачинити перед нею двері». Нещодавно Господь

відчинив для неї двері, щоб вона могла ділитися цією звісткою з групами.

Вона зателефонувала рано цього ранку й повідомила, що однією з перешкод було питання транспорту. Їм був потрібен автомобіль, щоб подорожувати й навчати цієї звістки, але вони не мали на це коштів. Щойно вони дісталися цього місця, друзі зі Сполучених Штатів, спонукані Господом, надіслали достатньо грошей, щоб придбати автомобіль.

Саме такого роду досвід переживали розчаровані. Вони були розчаровані, але Господь провадив їх до Писань, щоб підбадьорити їх, кажучи: «Це розчарування сталося за Моїм провидінням. Лише продовжуйте йти вперед».

Якби не такі місця Писання, що застерігали їх терпеливо чекати й непохитно триматися своєї впевненості в Божому слові, їхня віра занепала б у ту годину випробування.

## **Притча про десятьох дів і час зволікання**

Зверніть увагу, як сестра Вайт пов'язує притчу про десять дів із Авакума 2, оскільки в обох ідеться про час зволікання та два класи поклонників.

Притча про десятьох дів із Матвія 25 також ілюструє досвід адвентистського народу. У Матвія 24, відповідаючи на запитання Своїх учнів щодо ознаки Його приходу та кінця світу, Христос указав на деякі з найважливіших подій в історії світу і церкви від Свого першого до Свого другого приходу; а саме: зруйнування Єрусалима, велику скорботу церкви під час язичницьких і папських переслідувань, затьмарення сонця й місяця та падіння зірок. Після цього Він говорив про Свій прихід у Своему Царстві й розповів притчу, що описує два класи слуг, які чекають Його з'явлення. Розділ 25 починається словами: «Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів». Тут представлено церкву, що живе в останні дні»,—тепер вона застосовує це до міллеритської історії, але зверніть увагу, що вона каже,—«Тут представлено церкву, що живе в останні дні»,—хто є «церквою, що живе в останні дні»? Це ми.

Те саме, на що вказано наприкінці 24-го розділу. У цій притчі їхній досвід ілюструється обставинами східного шлюбу. «Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів, що, взявши свої світильники, вийшли назустріч молодому. І п'ять із них були мудрі, а п'ять — нерозумні. Нерозумні, взявши свої світильники, не взяли з собою оливи; а мудрі взяли оливу в посудинах своїх разом зі світильниками своїми. Коли ж молодий забарився, задрімали всі й послули. А опівночі почувся крик: Ось, молодий іде; виходьте назустріч йому».

Пришествя Христа, як воно було звіщено вісткою першого ангела, розуміли як таке, що представлене приходом Жениха. Широке реформаторське пробудження під час проголошення Його скорого пришествия відповідало виходові дів. У цій притчі, як і в Матвія 24, представлені два класи. Усі взяли свої світильники, Біблію, і при її світлі вийшли назустріч Женихові. Але нерозумні взяли свої світильники без оливи, а мудрі взяли оливу в своїх посудинах. Мудрі одержали Божу благодать, відроджувальну й просвітлювальну силу Святого Духа, яка робила Його слово світильником для їхніх ніг. Вони досліджували

Писання, щоб пізнати істину, і щиро шукали чистоти серця та життя. Вони мали особистий досвід і віру в Бога та Його слово, яких не могли похитнути розчарування й зволікання. Інші діяли з імпульсу, покладаючись на віру своїх братів, задовольняючись добрими почуттями, але не маючи ґрунтового розуміння істини чи справжнього діяння благодаті. Вони не були приготовані до зволікання й розчарування. Коли ж прийшли випробування, їхня віра ослабла, а їхні світильники тьмяно горіли.

«Коли ж барився жених,»

Коли забарився Наречений? 22 березня 1844 року. Він бариться. Що ж тепер має статися? Ці два класи мають виявитися.

Коли ми забуваємо Опівнічний крик і сходимо зі стежки до нечестивого світу вниз, ми виявляємо, що не розуміємо Євангелія. Вічне Євангеліє є ділом Христа у творенні двох класів поклонників на підставі випробувальної пророчої вістки. Від часу зволікання до зачинення дверей це є кульмінацією Вічного Євангелія. Тут Господь бере два класи в час зволікання, прагнучи ввести їх разом із Собою в Суд, і проводить їх через процес випробування, щоб виявити, чи справді мають вони оливу, чи ні. Це є кульмінацією Христової праці з відокремлення золота від жужелю, пшениці від куколю, мудрих від немудрих.

«А коли барився молодий, то всі задрімали та й послули». Під забаренням молодого зображено плин часу, коли очікували Господа, розчарування і видиму затримку. У цей час непевності зацікавлення поверхових і напівсердечних незабаром почало слабнути, а їхні зусилля — ослабевати; але ті, чия віра ґрунтувалася на особистому знанні Біблії, мали під ногами скелю, якої хвилі розчарування не могли змити. «Всі задрімали та й послули»; один клас — у безтурботності та відступленні від своєї віри, другий — терпляче чекаючи, доки буде дано ясніше світло. Проте в ночі випробування й останні, здавалося, до певної міри втратили свою ревність і відданість. Напівсердечні та поверхові вже не могли спиратися на віру своїх братів. Кожен мусить стояти або впасти сам за себе.

Коли настало розчарування, дві групи почали спати по-різному; але навіть мудрі діви втратили частину своєї ревності. Господь провадив у цьому, щоб, коли на табірних зборах в Ексетері прозвучала звістка Опівнічного крику, Він звершив серед них працю.

## **Процес випробування: час зволікання та опівнічний крик**

Із «Духа пророцтва», том 4, сторінка 228: Пам'ятайте, що цей процес — Опівнічний крик, від часу зволікання до зачинення дверей, — є тим, як Господь випробує Свій народ. Опівнічний крик на табірному зібранні в Ексетері, у своєму проголошенні аж до 22 жовтня 1844 року, є лише однією частиною цієї історії. Його не можна відокремити від часу зволікання, який готує ґрунт для дії Опівнічного крику серед двох класів поклонників. Ви повинні розуміти Опівнічний крик, бо якщо не розумітимете його, то зійдете зі стежки.

«Бог мав намір випробувати Свій народ. Його рука покрила помилку в обчисленні пророчих періодів. Його рука, рука Господня, покрила одну особливу помилку в обчисленні пророчих періодів, у множині. Адвентисти не виявили цієї помилки, і її не виявили також найученіші з їхніх противників. Останні говорили: “Ваше обчислення пророчих періодів правильне. Невдовзі має статися якась велика подія; але це не те, що передбачає пан Міллер; це навернення світу, а не другий прихід Христа.”»

Час сподівання минув, а Христос не з’явився для визволення Свого народу. Ті, хто щирою вірою і любов’ю очікував свого Спасителя, зазнали гіркого розчарування. Проте Господь здійснив Свій намір: Він випробував серця тих, хто заявляв, що чекає Його з’явлення. Серед них було багато таких, кого спонукали страх, а не любов до істини. Коли сподівана подія не відбулася, ці люди заявляли, що вони не були розчаровані; вони ніколи не вірили, що Христос прийде. Вони були серед перших, хто почав насміхатися з горя правдивих віруючих.

Ось який був намір Господа. Нам нічого не слід боятися щодо майбутнього, хіба що ми забудемо, як Господь провадив нас у нашому минулому досвіді, і нам нічого не слід боятися, окрім того, щоб не забути науки Господні в нашому минулому досвіді. Ми стверджуємо, що це провадження неможливо відокремити від Його навчання.

«Нариси життя Джеймса Вайта та Еллен Г. Вайт», 1888, стор. 186–187: «Бог випробував і перевіряв Свій народ минанням часу в 1843 році. Помилка — одна-єдина помилка, — якої вони припустилися в обчисленні пророчих періодів, не була відразу виявлена навіть ученими мужами, які виступали проти поглядів тих, хто очікував Приходу Христа. Ці глибокі вчені заявляли, що пан Міллер мав рацію у своєму обчисленні часу, хоч і сперечалися з ним щодо події, яка мала увінчати той період. Але і вони, і Божий народ, що очікував, поділяли спільну помилку в питанні часу. »

Ми цілковито віримо, що Бог у Своїй мудрості визначив, аби Його народ зазнав розчарування, яке було якнайкраще пристосоване до того, щоб виявити серця й розвинути істинні характери,— не лише виявити їхні серця, а й розвинути їхні характери, довівши це до такого стану, коли в кризі, що настає під час Опівнічного крику, це буде продемонстровано. Ті, хто прийняв звістку першого ангела зі страху перед Божими судами, а не тому, що любили істину й бажали спадщини в Царстві Небесному, тепер виявилися у своєму справжньому світлі. Вони були серед перших, хто висміював розчарованих, які щиро прагнули й любили з’явлення Ісуса. Це найпроникливіше Боже випробування виявило справжні характери тих, хто в годину випробування ухилився б від відповідальності й ганьби, зрікшись своєї віри.

Ті, хто зазнав розчарування, не були залишені в темряві; бо, досліджуючи пророчі періоди з ревними молитвами, було виявлено помилку — ту єдину помилку, — а також простежено хід пророчого олівця крізь час зволікання. У радісному очікуванні приходу Христа не було взято до уваги видиме зволікання видіння, і це стало сумним і несподіваним подивом. Проте саме це випробування було вкрай необхідне, щоб виявити й зміцнити щирих віруючих в істину. Час зволікання був вкрай необхідний. Він не лише мав виявити два класи й почати

формувати їхні характери, які мали бути виявлені в історії Опівнічного крику аж до зачинення дверей, але й був необхідний для зміцнення тих, хто вийде на правильний бік у цьому питанні. Ви не можете відокремити час зволікання від Опівнічного крику чи зачинення дверей.

Коли ви заперечуєте Опівнічний крик, ви заперечуєте саму цю історію. Опівнічний крик — це не лише вістка Самуїла Сноу на табірних зборах в Ексетері; це досвід часу зволікання. Саме сюди провадив Господь. Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба лише тоді, коли ми забуваємо Господнє провадження в нашій минулій історії — цій історії часу зволікання та Опівнічного крику, де Він доводить Вічне Євангеліє в міле ритській історії до кульмінації, утворюючи два класи поклонників.

«Ранні твори», с. 74: «Я бачила, що схема 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числові дані були такими, якими Він бажав їх бачити; що Його рука була над ними й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була усунута».

## **Таємниця беззаконня і процес випробування**

Якби ми мали час, ми могли б обговорити таємницю беззаконня. Таємниця беззаконня може мати більш ніж одне правильне визначення, але тут вона означає дію сатани, що змішує зло з добром, істину з оманною, у священних історіях, де Господь випробовує Свій народ. У священних історіях Писання, де Господь проводить Свій народ через процес випробування, ви завжди побачите таємницю беззаконня — діяльність сатани, що змішує істину з оманною. Коли люди доходять до цього моменту випробування, таємниця беззаконня затьмарила саму суть справи.

Коли настав час випробування Ноя, Біблія говорить нам, що до того насіння сатани було змішане з насінням Божим. Саме це спричинило сповнення таємниці беззаконня за днів Ноя, виражене в Бутті як те, що сини Божі брали дочок людських собі за дружин, — змішання двох насінь, таємниця беззаконня, що передує випробуванню Ноя.

Під час випробування Мойсея й Червоного моря Писання описує, як Ізраїль, що мав бути випробуваний біля Червоного моря та на Синаї, був розбещений ученнями Єгипту через те, що так довго перебував там. У цьому й полягала таємниця беззаконня — перебування під впливом сатанинських учень.

За часів юдеїв саме грецькі вчення підготували ґрунт для того, щоб Синедріон відкинув їхній процес випробування.

У міллеритській історії міллерити в протестантських церквах щойно вийшли з 1260 років папського впливу, який зіпсував чисте насіння нечистим насінням, породивши таємницю беззаконня, що передувала випробуванню міллеритської історії.

Це — таємниця беззаконня, яка завжди присутня.

Якщо ви досліджуєте, як діє таємниця беззаконня, зверніться до книги «Патріархи і пророки», до першого розділу. Сестра Вайт говорить нам, яким чином сатана здійснив таємницю беззаконня на Небі. На Небі мав відбутися випробувальний процес щодо того, які ангели залишаться, а які будуть усунені, і сатана звершував таємницю беззаконня саме там, на Небі, ще до цього процесу випробування.

Сатана зробив це, вселяючи сумнів, ставлячи своє слово вище від Божого Слова і, що ще важливіше, спонукаючи інших висловлювати його фальшиві вчення — лиховісне діло. Він посіяв би сумнів у вашому розумі, а тоді ви виходили б і висловлювали той сумнів перед групою. Якщо хтось скаржився б на цей сумнів, то скаржився б на вас, а не на нього.

Нещодавно один пастор у Спокані, штат Вашингтон, коментуючи *Early Writings*, стор. 74, сказав: «Я звернувся до словника часу й епохи Еллен Уайт, до словника Вебстера, і *figures* не означає нічого, що стосується арифметики». Більшість людей, які це почули, не стали б перевіряти сказане й повірили б йому. Щонайменше, той пастор сіяв сумнів щодо того, що означають *figures* у цьому уривку; насправді ж він брехав. *Webster's 1828 Dictionary* каже: **FIGURE**, n. В арифметиці — знак, що позначає число, як-от 2, 7, 9.

Він виражав сумнів, виконуючи діло, представлене як таємниця беззаконня. Він показував адвентистам, якщо вони готові це побачити, що в цей час земної історії ви повинні самі розуміти істину й не слухати людей; бо «... таємниця беззаконня вже діє: ...».

«Ранні твори», с. 74: «...що зображення були такими, як Він того бажав, що Його рука була над ними і приховувала помилку в деяких із зображень, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була усунена».

Це є введенням в оману, і богослови часто так чинять. Якщо ви хочете зрозуміти, що означає те чи інше слово в Біблії або в Дусі Пророцтва, ви не звертаєтесь насамперед до словників; ви звертаєтесь до пророка. Наприклад, Даниїл уживає єврейське слово *gum* у Даниїла 8:11, перекладене як «відібране». Люди думають, що воно означає «усунуте», але Даниїл уживає *gum* ще п'ять разів, і воно ніколи не означає «відібрати» — воно означає «піднести і звеличити». Отже, вважати, що *gum* у Даниїла 8:11 означає «відібрати», — означає слідувати традиції, а не тому, як Даниїл уживав це слово.

Подібно й щодо Еллен Уайт: якщо ви хочете стверджувати, що в *Early Writings*, 74 слово “*figures*” означає художні зображення або графічні ілюстрації, ви можете сказати: «Словник за днів Еллен Уайт не каже, що *figures* означає арифметику», сподіваючись, що більшість людей не перевіритиме. Але якби вони перевірили, то виявили б, що *figures* таки означає арифметику.

Але перше місце, до якого ви звертаєтесь, — це сама Еллен Уайт: що вона має на увазі під *figures*? У «Ранніх творах», сторінка 74, вона каже: «Його рука була простягнена над помилкою в деяких із чисел і приховувала її», а на сторінці 236 вона каже: «Його рука покривала помилку в обчисленні пророчих періодів». Пророчиця сама визначає, що в її термінології *figures* означає пророчі періоди — арифметику, а не художнє оформлення.

Отже, над чим Господь простягнув Свою руку? Він простягнув Свою руку над помилкою в обчисленні пророчих періодів — цифрами.

## **Схвалення Еллен Уайт щодо 2520**

Ось у чому суть. Багато хто проголошує ту саму вістку, що й ми, і я їх підтримую. Але коли йдеться про 2520 та про те, чи вірила Еллен Уайт, що це було чинне пророцтво, то саме це є тим аргументом — це є доказом і тим, із чого слід починати. Усі інші аргументи є обґрунтованими й правдивими, але це є вихідною точкою.

У «Ранніх творах», на сторінці 74, де сказано, що Господь тримав Свою руку над помилкою в деяких числах, вона пояснює, що це означає, у тій самій книзі, на сторінці 236: «Я бачила народ Божий, радісний в очікуванні, який чекав свого Господа. Але Бог мав намір випробувати їх». Вона говорить про час зволікання [22 березня 1844 р.], перше розчарування.

Вона не говорить про Розчарування 22 жовтня 1844 року, бо там вони також мали бути випробувані; але тут вона говорить про 22 березня 1844 року, про час зволікання: «Бог мав намір випробувати їх». «Його рука покривала помилку в обчисленні пророчих періодів». Яким чином Він мав випробувати їх через час зволікання? Тим, що тримав Свою руку над їхнім розумінням пророчих періодів. Вам нема чого боятися щодо майбутнього, хіба лише того, що ми забудемо, як Господь провадив нас у минулому, в історії міллеритів, і Його настанови.

Ці пророчі періоди є тим ученням, що спричинило час зволікання. «Його рука приховала помилку в обчисленні пророчих періодів. Ті, хто очікував свого Господа, не виявили цієї помилки», — одна-єдина помилка, — «і навіть найученіші мужі, які заперечували цей час, також не змогли її побачити. Бог визначив, щоб Його народ зазнав розчарування. Час минув, і ті, хто з радісним сподіванням чекали свого Спасителя, засмутилися й занепали духом, тоді як ті, хто не любили явлення Ісуса, а прийняли цю звістку зі страху, були вдоволені, що Він не прийшов в очікуваний час. Їхнє визнання віри не торкнулося серця й не очистило життя. Минулий час був добре розрахований на те, щоб виявити такі серця. Саме вони першими відвернулися й стали глузувати із засмучених, розчарованих людей, які справді любили явлення свого Спасителя. Я бачила мудрість Божу в тому, що Він випробовував Свій народ і давав йому проникливе випробування, щоб виявити тих, хто ухилиться й відступить назад у годину випробування.

Ісус і все небесне воїнство з співчуттям і любов'ю дивилися на тих, хто з солодким очікуванням прагнув побачити Того, Кого любили їхні душі. Ангели ширяли навколо них, щоб підтримати їх у годину їхнього випробування. Ті, хто занедбав прийняти небесну звістку, були залишені в темряві, і гнів Божий запалав проти них, бо вони не захотіли прийняти світло, яке Він послав їм із неба. Ті вірні, розчаровані люди, які не могли зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Їх знову було приведено до їхніх Біблій, щоб досліджувати пророчі періоди. Рука Господня була знята з цих чисел, і помилка — одиниця — була пояснена.

Тут вона пояснює помилку в цифрах на Kartі 1843 року, і вона вже визначила, що ці цифри представляють пророчі періоди. «Вони побачили, що пророчі періоди сягають 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, ніби пророчі періоди закінчувалися в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році». Кінець обговорення! Еллен Уайт ставить свою печатку схвалення на 2520.

На Таблиці 1843 року було лише три пророчі періоди, які вони розуміли як такі, що закінчуються у 1843 році: 1335, 2520 і 2300. Бог тримав Свою руку над помилкою в деяких числах — пророчих періодах на цій Таблиці — доти, доки Його рука не була усунута. Коли ж Він усунув Свою руку, вірних, які чекали, було проваджено знову дослідити пророчі періоди, і вони виявили, що ті самі докази, які привели їх до проголошення, що пророчі періоди закінчувалися у 1843 році, тоді були визнані такими, що доводять, що два з них закінчилися у 1844 році.

Період 1335 років починається у 508 році по Р. Х. і закінчується в 1843 році. Період 2520 років починається у 677 році до Р. Х. і зазнає впливу повноти року. Піонери вважали, що він закінчувався в 1843 році, але згодом зрозуміли, що ті самі докази, які привели їх до передбачення 1843 року, доводили, що пророцтво про 2520 років закінчилося в 1844 році. Пророцтво про 2300 років починається у 457 році до Р. Х., і вони вважали, що воно закінчується в 1843 році, але після розчарування, через дослідження пророчих періодів, вони усвідомили, що воно закінчилося в 1844 році.

Є лише три пророцтва, які, за їхнім передбаченням, мали завершитися в 1843 році, і одне з них справді завершується: 1335. Це пророцтво не є тим, над яким Господь тримав Свою руку. Воно окреслює історію міллеритів від часу зволікання, через Опівнічний крик, аж до 22 жовтня 1844 року.

У вчорашній презентації ми завершили цією цитатою з Еллен Уайт: «Блаженні очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках». Це: «Блаженний той, хто приходить до 1843 року». У наступному абзаці вона каже: «Звістку було дано. І не повинно бути жодної затримки в повторенні цієї звістки, бо знамення часу сповнюються; завершальна праця мусить бути звершена. Велике діло буде виконане за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, яка зросте в гучний клич. Тоді Даниїл стане на своєму жеребі, щоб дати своє свідчення». Manuscript Releases, том 21, 437.

Даниїл, що стоїть на своїй жеребній долі, — це вірш 13 розділу Даниїла 12. «Блаженні очі, які бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках» — це вірш 12. Еллен Уайт дає Божественний коментар до Даниїла 12:12–13, кажучи, що ці вірші стосуються не пророцтва про час, а досвіду, який включає 1843 і 1844 роки, породженого неправильним розумінням 1843 року, що спричиняє час зволікання. Коли настає час зволікання, «Блаженний, хто чекає». Хоч видіння й забариться, чекай його. Блаженний той, хто вірно чекає від Часу Зволікання аж доки двері не будуть зачинені. Те, що вірний бачить у 1843 і 1844 роках, є благословенням, яке вводить його до Святого над святими.

Пророцтво 1335 завершилося в 1843 році, позначивши прихід Опівнічного крику. Пророчі періоди 2520 і 2300 закінчуються в 1844 році. Еллен Вайт говорить, що ті самі докази, які привели їх до проголошення того, що 2520, 2300 і 1335 завершилися в 1843 році, тоді були визнані такими, що доводять, що вони закінчаться в 1844 році.

Світло від Слова Божого осяяло їхнє становище, і вони виявили час зволікання: «Коли ж воно [видіння] забариться, жди його». У своїй любові до негайного приходу Христа вони не взяли до уваги зволікання видіння, яке мало виявити тих, хто справді очікує. Знову вони мали визначений момент часу. Проте я бачила, що багато хто з них не міг підвестися над своїм тяжким розчаруванням, щоб осягнути той ступінь ревності й сили, якими була позначена їхня віра у 1843 році.

Сатана та його ангели тріумфували над ними, і ті, хто не хотів прийняти цю вістку, вітали самих себе зі своєю далекоглядністю й мудрістю, що не прийняли омани, як вони це називали. Вони не усвідомлювали, що відкидали щодо себе Божу раду, і діяли в єдності із Сатаною та його ангелами, щоб бентежити Божий народ, який жив згідно з цією вісткою, посланою з Неба.»

У цій історії є два класи поклонників. Невірний клас висміює тих, що очікують, але тих, що очікують, знову приводять до пророчих періодів, і вони доходять розуміння, що ті самі докази, які привели їх до визначення завершення 2520 і 2300 у 1843 році, мали довести, що вони закінчувалися в 1844 році.

Хоча ті, що чекали, і усвідомлювали це, вони не палали для Господа так, як перед першим розчаруванням. Вони знову запалають від звістки Опівнічного крику. Ті, що чекали, уже до Опівнічного крику зрозуміли 1844 рік як кінець пророцтв.

Звістка Опівнічного Крику дала тим, хто очікував, можливість визначити 22 жовтня 1844 року. Маючи це знання, вони зрозуміли, що йшлося не просто про якийсь час у 1844 році; це був саме цей день, і саме це надало звістці сили.

Чи бачите ви цей процес? Вченнями, що породжують цей досвід, є три пророцтва: 1335, 2300 і 2520.

Усвідомивши це, вони почали звіщати: «Вийдіть із Вавилону». Це — вістка другого ангела.

Будьмо ясні: що закінчується в час зволікання? Використання Карти 1843 року. Вони відклали цю Карту убік, бо тепер зрозуміли, що Господь приходить у 1844 році, тоді як на Карті було зазначено 1843. Отже, вони відклали Карту убік для історії звістки другого ангела.

Чим стає їхня вістка в історії Другого Ангела? Це пояснює останній абзац.

Віруючих у цю звістку гнобили в церквах. Якийсь час тих, хто не хотів прийняти цієї звістки, страх стримував від того, щоб виявити почуття свого серця; але плин часу виявив їхні справжні почуття. Вони бажали змусити замовкнути свідчення, яке очікуючі відчували себе змушеними нести, — що пророчі періоди простягалися до 1844 року.

Які пророчі періоди? 2520, 2300 і 1335. Ось у чому полягає їхня звістка в цій історії. Тепер вони кажуть: «Ми це розуміємо! Ці пророцтва простягаються до 1844 року». Їхня звістка в історії Опівнічного крику — це пророцтва про 2520 і 2300 років.

«Якийсь час тих, хто не хотів прийняти вістку, страх стримував від того, щоб виявити почуття свого серця; але минання часу виявило їхні справжні настрої. Вони бажали змусити замовкнути свідчення, яке ті, що чекали, відчували себе зобов'язаними нести, — що пророчі періоди простягалися до 1844 року. З ясністю віруючі пояснили свою помилку — незвичайну помилку — і навели підстави, чому вони чекали свого Господа у 1844 році. Їхні противники не могли навести жодних доводів проти вагомих підстав, поданих ними. Однак гнів церков розпалився; вони були сповнені рішучості не слухати доказів і заглушити це свідчення в церквах, щоб інші не могли його почути».

Що відбувається, коли ви представляєте 2520 у зв'язку з 2300 днями? В історії міллеритського руху вас виключають із церков, і робиться спроба змусити це послання замовкнути.

Тих, хто не наважувався приховувати від інших світло, яке Бог дав їм, було виключено з церков; але Ісус був з ними, і вони раділи у світлі Його лица. Вони були приготівлені прийняти вістку другого ангела». Early Writings, 235–237.

Не вдаючись у дослідження 2520, ми намагаємося показати, що Еллен Вайт накладає свою печатку схвалення на 2520. Якщо ви не можете цього побачити, вам потрібно молитися, щоб Ісус зняв полуду з ваших очей. Еллен Вайт сказала, що ті самі докази, які привели їх до передбачення 1843 року, згодом виявилися такими, що доводять, що ці пророчі періоди завершилися у 1844 році. Вона завжди вживає вислів «пророчі періоди», або «числа», у множині. На карті 1843 року є лише три пророчі періоди, що закінчувалися у 1843 році.

Та, що справді закінчується в 1843 році, — це 1335; для граматичної правильності, щоб вона могла сказати «числа» і «пророчі періоди», потрібно щонайменше два пророчі періоди. Якщо їх три і один усунути, тоді ті два, які вона схвалює, — це 2520 і 2300, незалежно від того, що б не казав будь-хто інший.

У цій історії, включно з Великим розчаруванням адвентистів 22 жовтня 1844 року, Господь творив такий досвід, у якому їх було виключено з церков, щоб вони стояли не на впливі людей, а на Слові Божому. Вони потребували цього досвіду, щоб мати віру увійти разом з Ісусом Христом у Найсвятіше. Він удосконалював їх, щоб довести до завершення Вічне Євангеліє.

## **Свідчення піонерів: Джеймс Вайт та Урія Сміт**

Далі маємо двох піонерів — Джеймса Вайта та Урію Сміта. Саме на цих провідних мужів сучасні богослови посилаються, стверджуючи, що Джеймс Вайт відкинув 2520 року 1863, а Урія Сміт відкинув його у своїх працях у 1870-х і 1880-х роках.

Ми повертаємося до 1844 року і невдовзі після того, щоб побачити, як Джеймс Вайт та Урія Сміт описують цю саму історію, яку щойно описала Еллен Вайт. Вона говорить про пророчі періоди, про те, як Господь відняв Свою руку і було виявлено помилку, — і так само говорять ці двоє піонерів.

Еллен Вайт не вживає висловів «2520» чи «сім часів», але Урія Сміт і Джеймс Вайт вживають. Вони ясно показують, що пророчими періодами, визнаними в цій історії, були 2520 і 2300.

Джеймс Вайт, Review and Herald, том 1, 9 липня 1851 року: «Каже заперечувач: “Я не вірю, що опівнічний крик уже був даний”. І ми також не віримо, що опівнічний крик був почутий нами, або що він коли-небудь буде почутий. Крик із Матвія 25:6: “Ось, жених іде”, — міститься в історії східного шлюбу. Але те, що крик був даний і цілковито прийнятий усім адвентистським тілом восени 1844 року, який добре відповідає опівнічному крикові притчі, не повинно бути заперечуване тими, хто мав у ньому досвід».

Джеймс Вайт розглядає історію, у якій люди відкидають Опівнічний крик і сходять зі стежки. Він відповідає на це і розглядатиме цю історію.

«Воно прийшло у належний час. Крик притчі відразу ж пролунав після зволікання, дрімання й сну. Це сталося після нашої затримки, після того як ми зазнали розчарування, і досягло нашого слуху, коли ми перебували в стані духовної млявості. Той крик пробудив десяткох дів і спонукав їх поправити свої світильники. Це, супроводжуване силою Духа, збудило адвентний народ і привело його до дослідження Біблії так, як ніколи раніше, та до цілковитого посвячення себе і свого земного майна Господеві. Ті, хто виголосили крик, що Господь прийде сьомого місяця 1844 року, ясно бачили, що пророчі періоди сягають того часу; отже, докази, які були подані з періодів, щоб довести, що Пришестя буде в 1843 році, доводили, що воно буде в 1844 році. Тоді ми побачили помилку в тому способі обчислення, який завершував 2300 днів у 1843 році. Жоден із тих, хто писав проти Пришестя, не побачив цього. Рука Провидіння — з великої літери «П» — покривала цю помилку — в однині — аж доки не настав час, щоб її було побачено. Помилка полягала в тому, що від 2300 віднімали повних 457 років, що давало 1843 рік, не беручи до уваги ту частину 457 року до Р. Х., яка вже минула, коли вийшов наказ, від якого відраховуються 70 тижнів».

«Наш розум був звернений до того моменту часу [1843 року] на тій підставі, що, відраховуючи кілька пророчих періодів від тих років, у які найкращі хронологи відносять звершення тих подій, що мали позначити їхній початок, усі вони, здавалося, завершувалися в тому році».

Тепер він повідомляє нам про пророчі періоди, які, як вони вважали, закінчувалися в 1843 році.

«Однак це було лише позірно». Лише позірно вони закінчувалися у 1843 році. Вони виявили б, що закінчуються у 1844 році.

«„Сім часів“, або 2520 років, ми відлічуємо від полону Манасії, який, за великою однакості серед хронологів, відносять до 677 року до Р. Х.“ Саме з цими пророчими періодами вони мали справу. „Ця дата — єдина, від якої ми будь-коли вели відлік для початку цього періоду; і, віднявши 677 рік до Р. Х. від 2520 років, ми отримували 1843 рік по Р. Х. Однак ми не взяли до уваги, що, оскільки для завершення 2520 років потрібні були б повні 677 років до Р. Х. і повні 1843 роки по Р. Х., це також зобов'язувало нас продовжити цей період настільки в 1844 рік по Р. Х., наскільки його початок міг припасти на час після початку 677 року до Р. Х.“»

Пророчі періоди, щодо яких «рука Провидіння тримала Свою руку над помилкою», включали 2520.

Урія Сміт: «Коли час перейшов за межі 1843 року по Р. Х., багато хто почав запитувати про причини свого розчарування щодо року очікуваного визволення. Тоді стало видно, що, якщо починати всі пророчі періоди в роках до Р. Х., де ми завжди датували їхній початок, то вони, навіть за припущення, що наша хронологія і дата їхнього початку були правильними, не завершувалися б кожен відповідно аж до певного часу в межах 1844 року. Отже, із семи часів, або 2520 років, що починалися в 677 році до Р. Х., — великого ювілею, або 2450 років [не позначеного ні на схемі 1843, ні 1850 року], що починався в 607 році до Р. Х., — і 2300 років Даниїла, що починалися в 457 році до Р. Х., — оскільки частина кожного з тих років, від яких відповідно обчислювалися пророчі періоди, минула до настання різних подій, що позначали їхній початок, то було необхідно, щоб вони простягалися в 1844 рік по Р. Х. настільки, наскільки кожен із них відповідно починався після початку років до Р. Х., від яких кожен із них окремо веде відлік, — для того, щоб або доповнити число років у кожному, або перевірити правильність нашої хронології. Але не було жодного ключа до часу в тих відповідних роках до Р. Х., коли починалися ці різні періоди; і, отже, час у році їхнього завершення не міг бути точно визначений».

Урія Сміт і Джеймс Вайт обидва свідчать, що пророчими періодами, які, як визнавали, завершувалися в 1844 році, були 2520 і 2300 років, уживаючи ті самі вислови, що й Еллен Вайт у «Ранніх творах», сторінка 236 і далі.

## **Ланцюг Істини: Вихідні Пункти Вільяма Міллера**

Ранні твори, сторінка 230: «Бог послав Свого ангела» — ангела Гавриїла — «вплинути на серце одного фермера» — Вільяма Міллера — «який не вірив Біблії, щоб привести його до дослідження пророцтв. Ангели Божі неодноразово відвідували того обраного, щоб спрямовувати його розум і відкривати його розумінню пророцтва, які повсякчас були темними для Божого народу. Йому було дано початок ланцюга істини, і він був проваджений досліджувати ланку за ланкою, аж доки не поглянув із подивом і захопленням на Слово Боже. Він побачив там досконалий ланцюг істини. Те Слово, яке він вважав ненадійним, тепер відкрилося його поглядові у своїй красі та славі. Він побачив, що одна частина Писання пояснює іншу», — Гавриїл показав йому той метод, який ми називаємо текстологічним зіставленням: рядок за рядком, тут трохи і там трохи.

Гавриїл дав йому початок ланцюга істини та метод добору текстів Святого Письма на підтвердження.

Вільям Міллер, Advent Review and Sabbath Herald, 18 квітня 1854 р.: «На підставі подальшого дослідження Писань я дійшов висновку, що сім часів панування язичників мають починатися тоді, коли юдеї перестали бути незалежним народом під час полону Манасії, який найкращі хронологи відносили до 677 р. до Р. Х.; що 2300 днів почалися разом із сімдесятьма тижнями, які найкращі хронологи датували 457 р. до Р. Х.; і що 1335 днів, які починаються з усунення щоденної жертви та встановлення гидоти спустошення [Даніїла 12:11], слід відраховувати від утвердження папського верховенства після усунення язичницьких гидот, і яке, згідно з найкращими істориками, до яких я міг звернутися, слід датувати приблизно 508 р. по Р. Х.».

Еллен Вайт говорить, що Гавриїл дав Вільяму Міллеру початок ланцюга істини, а Вільям Міллер свідчить, що трьома початковими датами, які йому було дано, є 508 р. по Р. Х., 677 р. до Р. Х. і 457 р. до Р. Х. Ангел Гавриїл дав йому початкові точки цих пророцтв, що породили історію Опівнічного крику.

### **Останнє зваблення: відкинення Духа пророцтва**

«Вибрані вісті», книга 1, сторінка 48: «Сатана є . . . тим, хто постійно нав'язує підроблене, — щоб відвести від істини. Саме останнім обманом сатани буде звести нанівець свідчення Духа Божого». Останнім обманом сатани є знищення Духа Пророцтва.

Якщо ви відкидаєте ці основоположні істини, то водночас відкидаєте й Духа Пророцтва. Еллен Уайт засвідчує свою підтримку 2520. Відкидаючи 2520, ви виливаєте разом із водою й дитину.

«Сатана . . . постійно нав'язує підроблене, щоб відвести від істини. Саме останнім обманом сатани буде звести нанівець свідчення Духа Божого. “Коли немає об'явлення, народ гине” (Приповісті 29:18)». Вона говорить про відкинення Духа пророцтва і, у зв'язку з цим, каже, що якщо ви відкидаєте Духа пророцтва, тоді там, де немає об'явлення, народ гине. Що є тим об'явленням? Якщо ви відкидаєте Духа пророцтва, то якого об'явлення вам бракує?

«Запиши видіння, і ясно накресли його на таблицях, щоб міг той, хто читає його, бігти». Авакума 2:2 (KJV). Якщо ви відкидаєте Дух Пророцтва, то відкинете й Карту 1843 року; а якщо відкидаєте цю Карту, то відкидаєте Дух Пророцтва.

«Сатана діятиме надзвичайно винахідливо, різними способами й через різні знаряддя, щоб похитнути довіру Божого народу останку до правдивого свідчення. Буде розпалена ненависть до Свідчень, яка є сатанинською». Іноді ми думаємо про «сатанинське» як про зловісні вчинки, але в «Патріархах і пророках» нам сказано, що Сатана діє, навіюючи сумніви. Саме в цьому полягає сатанинський напад на Дух пророцтва та ці основоположні істини. Це відбувається через людей, яким, як ми вважаємо, належить довіряти, — тих, хто навіює ці сумніви.

«Проти Свідчень буде розпалена ненависть, яка є сатанинською. Діяльність сатани буде спрямована на те, щоб похитнути віру церков у них, і ось з якої причини: сатана не матиме настільки вільного шляху для впровадження своїх обманів і зв'язування душ у своїх оманах, якщо будуть узяті до уваги застереження, докори й поради Духа Божого». Selected Messages, book 1, 48.

Підводячи це до завершення, коли сестра Вайт говорить, що нам нічого не слід боятися за майбутнє, окрім того, щоб ми не забули провід Господній, я кажу, що той провід Господній, про який вона говорить, — це історія від часу зволікання до зачинених дверей, історія, представлена терміном «Опівнічний крик». Нам нічого не слід боятися за майбутнє, окрім того, щоб ми не забули, як Господь провадив нас у досвіді Опівнічного крику, а також учення, пов'язані з цим проводом. Ученнями, що породили цей досвід, є три часові пророцтва, які починаються з дат, даних Вільяму Міллеру ангелом Гавриїлом. Нам нічого не слід боятися за майбутнє, окрім того, щоб ми не забули ці вчення, включно з 2520, які породили досвід Опівнічного крику, коли Господь провадив міллеритів через кульмінацію Вічного Євангелія.

Сполдинг і Маган, сторінки 305–306: «Одне є певним: ті Адвентисти сьомого дня, які стануть під прапор сатани, насамперед зречуться своєї віри в застереження та докори, що містяться в Свідченнях Духа Божого». Відкидаючи Основи, ви відкидаєте Дух Пророцтва. Якщо ви відкидаєте Дух Пророцтва, ви відкидаєте Основи. Вони нерозривно пов'язані. Де немає Духа Пророцтва, там немає й видіння.

«Заклик до більшого посвячення й святішого служіння лунає і продовжуватиме лунати. Дехто з тих, хто нині озвучує навіювання сатани, прийде до тьми. Є такі, що, обіймаючи важливі довірені становища, не розуміють істини для цього часу. Їм належить передати цю вістку. Якщо вони приймуть її, Христос прийме їх і зробить їх співпрацівниками з Ним. Але якщо вони відмовляться слухати цю вістку, то стануть під чорним прапором князя темряви. »

«Мені доручено сказати, що дорогоцінна істина для цього часу відкривається людському розумові дедалі ясніше й ясніше. В особливому значенні чоловіки й жінки мають їсти плоть Христа й пити Його кров. Відбуватиметься розвиток розуміння, бо істина здатна до постійного розширення. Божественний Першоджерело істини входить в дедалі тісніше й тісніше спілкування з тими, хто прямує до пізнання Його. Коли Божий народ прийматиме Його слово як хліб небесний, вони знатимуть, що Його вихід приготований, немов досвіток. Вони прийматимуть духовну силу, як тіло приймає фізичну силу, коли споживається їжа.»

Ми й наполовину не розуміємо Господнього задуму в тому, що Він вивів синів Ізраїлевих з єгипетського рабства та провадив їх через пустелю до Ханаану.

«Коли ми збираємо божественні промені, що сяють із Євангелія, ми ясніше осягаємо юдейське домобудівництво і глибше цінуємо його важливі істини. Наше дослідження істини ще не завершено. Ми збрали лише кілька променів світла. Ті, хто не є щоденними дослідниками Слова, не розв'яжуть проблем юдейського домобудівництва.

Вони не зрозуміють істин, яких навчало храмове служіння. Божа праця стримується світським розумінням Його великого плану. Майбутнє життя розкриє значення законів, які Христос, огорнутий у стовпі хмари, дав Своему народові». Spalding and Magan, 305–306.

Ті адвентисти, які приймають знамено звіра, стоячи під прапором сатани, насамперед відкидають Дух Пророцтва.

У цьому уривку є два класи: ті, що йдуть далі, щоб пізнати Господа, і далі споживають Його тіло та п'ють Його кров, і далі досліджують Слово Боже, — і ті, що цього не роблять. Розвиток істини ще не завершений; вони матимуть що сказати про служіння Святилиця, чого ще не було сказано. Вони наголошуватимуть на зміні домобудівництва за часу Христа, що прообразувала зміну в міллеритській час, указуючи наперед на домобудівництво, коли Христос переходить від Суду над мертвими до Суду над живими. Вони матимуть що сказати про Святилище і про те, як Господь позначає Свої рухи в цих змінах домобудівництв через злиття Свого Духа.

Ще кілька цитат — і ми майже закінчили.

Ті адвентисти сьомого дня, які відкидають Опівнічний крик, сходять зі стежки, відкидаючи провід Господа та доктринальні вчення, що породжують історію Опівнічного крику. Саме цього ми маємо боятися — відкидання цих вчень і нерозуміння того досвіду. Чинячи так, ми відкидаємо Дух Пророцтва.

Сестра Вайт ставить свою печать схвалення на 2520. Ми покажемо, як вона ставить свою печать схвалення й на інші істини на Kartі 1843 року.

Наприкінці світу, коли все це прийде до кульмінації Вічної Євангелії в нашій історії, адвентизм постане перед триступеневим процесом випробування, який був прообразно зображений, як це видно з досвіду Вільяма Міллера.

Вільям Міллер припустився трьох помилок: (1) він відкинув Опівнічний крик і зійшов зі стежки до нечестивого світу внизу. (2) Після того він поклався на людський вплив — Джошуа Гаймса. (3) Він відкинув суботу.

Постало запитання: «Чи відкинув він суботу, чи Святиню?» Учення, яке в той період змінилося від святині на землі до Святині на Небі, можливо, не було повністю осягнуте Міллером. Коли Еллен Уайт було введено до Святого Святих, вона побачила Десять Заповідей у ковчезі завіту, і заповідь про суботу мала навколо себе святий сяйливий ореол.

Те, що Міллер відкинув, був Закон Божий — Субота. Отже, Міллер відкинув Опівнічний крик, потім сперся на плоть, а тоді прийняв знамено звіра. Це повторюється наприкінці світу.

«Свідчення», том 5, сторінка 211: «Тут ми бачимо, що церква — Господня святиня — першою зазнала удару гніву Божого. Старші мужі, ті, кому Бог дав велике світло і хто стояв як охоронці духовних інтересів народу, зрадили довірене їм». Вона коментує

Єзекіїля 8 і 9, запечатлення. Сестра Вайт каже, що запечатлення в Єзекіїля 9 є тим самим, що й запечатлення з Об'явлення 7. Вона говорить про часовий період запечатлення 144 000. Вона каже, що ті, хто мали бути охоронцями, зрадили довірене їм.

«Вони стали на ту позицію, що нам не слід очікувати чудес і виразного вияву Божої сили, як у колишні дні. Часи змінилися». Їхня перша помилка полягала в тому, що вони виступили проти Опівнічного кличу, кажучи: «Те, що відбулося в цій історії Опівнічного кличу, не повторюється». Вони сходять зі стежки.

«Ці слова зміцнюють їхнє невір'я, і вони кажуть: Господь не чинитиме добра й не чинитиме зла. Він занадто милосливий, щоб відвідати Свій народ судом. Отже, “Мир і безпека” — ось крик людей, які вже ніколи не піднесуть свого голосу, мов сурма, щоб показати Божому народові його переступи, а домові Якова — його гріхи. Ці німі пси, що не хотіли гавкати, — саме ті, хто відчує справедливу помсту ображеного Бога. Мужі, дівчата й малі діти — усі разом гинуть». Testimonies, volume 5, 211.

Єремія, говорячи про другу невдачу Вільяма Міллера, сказав: «Так говорить Господь: проклятий той муж, що покладається на людину і чинить плоть своєю силою, і серце якого відступає від Господа». Єремії 17:5 (KJV). Якщо ти покладаєшся на людину, твоє серце відступає від Господа.

Перше відкинення наприкінці — це Опівнічний крик, повторення виявлення Божої сили. Друге — це опертя на плоть. Третє — це Недільний закон.

Може бути лише два класи. Кожна сторона виразно позначена або печаткою Живого Бога, або знаменом звіра чи його образу. Кожен син і кожна дочка Адама обирає собі за вождя або Христа, або Варавву. І всі, хто стає на бік невірних, стоять під чорним знаменом сатани й визнаються винними у відкиненні Христа та зневажливому поводженні з Ним. Їм ставиться в провину те, що вони навмисно розпинають Господа життя і слави. Review and Herald, January 30, 1900.

Одне є певним: ті адвентисти сьомого дня, які стануть під знамено сатани, насамперед зречуться своєї довіри до Духа Пророцтва.

Адвентизм повторює той самий трьохетапний процес випробування, у якому зазнав невдачі Вільям Міллер. Але ангели чекають, щоб підняти Міллера й узяти його додому до його Спасителя. Для адвентистів, які приймають знамено звіра, це не ті ангели, що чекають на них.

Мені знову і знову було показано, що минулі досвіди Божого народу не слід вважати мертвими фактами. Ми не повинні ставитися до запису цих досвідів так, як ставилися б до минулорічного альманаху. Цей запис слід зберігати в пам'яті, бо історія повториться». Publishing Ministry, 175.

Чому нам потрібно пам'ятати Опівнічний Крик? Тому що історія повториться. У цій історії звісткою, яка спричинить потрясіння, будуть 2520 і 2300; через це люди виходитимуть із церков.

Але чи ця історія, Опівнічний крик, справді повториться, чи це лише якась історія? Зверніть увагу на наступну цитату:

Є світ, що лежить у лукавстві, в омані й облуді, у самій тіні смерті, — спить, спить. Хто відчуває муки душі, щоб пробудити їх? Який голос може досягти їх? Мій розум був перенесений у майбутнє, коли буде подано сигнал: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому». Але дехто забариться здобути оливу для наповнення своїх світильників, і надто пізно вони виявлять, що характер, який представлений оливою, не можна передати іншому. *Review and Herald*, February 11, 1896.

Ця історія Опівнічного крику повторюється до найменшої літери.

Еллен Уайт розуміла, що 2520 було чинним пророцтвом часу і що Господь використав його, щоб спричинити час зволікання, розчарування, яке сформувало досвід, що приготував чоловіків і жінок вірою ввійти разом із Христом у Найсвятіше.

Ми ще не намагалися довести 2520 з Біблії. У цьому дослідженні Двох таблиць Авакума ми спершу хочемо чітко засвідчити, що Еллен Уайт підтримує ці доктрини, які сьогодні відкидаються адвентизмом; тоді ми перейдемо до біблійного дослідження.